

האשה פרק שמיני פסחים

כג אב מיי' ט"ז מהל'
ק"ס בלכס ט'
כד נ מיי' ט"ז ע"ש
ח"ט ט"ז קט ט"ז
י' כ"ג ט"ז

העל
כד ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

כז ר מיי' ט"ז מהלכס
ק"ס בלכס ט'
ק"ס פסח בלכס י'

דעות שאני - א"צ' דלא חכמי סולא חלל כחד תימה לר"י מה

לר"ך לט"י הכי לימא ליה דשאני בכל דלא שייך למימר
הא קבילתון ולא דמי כלל לדין של א' מן יפות וי"ל דליתקרי לט"י
כדי דלא יידוק [איפכא דוקא] ממנה אחרים דלא מני למימר הא
קבילתון [הא ידיו יפות דמני למימר

קבילתון] אין רשאין ליתן חלק
ומעיקרא דהא בעי למיפסק דהו
כידיו של א' מן יפות הי"מ למפרך
אדרבה איפכא מסתברא לך משני
דלא מני למיפסק מיד: בני חבורה

רשאין לחלק לו לא - וא"ת אמאי לא
פשיט ממנה דדוקא א"ת המנה
האחרים עמו רשאין ליתן חלק וי"ל
דאיכא למיחיד דכלל ממנה מני רשאין

לחלק והא דנקט ממנה משום דכלל
ענין מיירי אפי' הכא שאל לחלק וא"ת
ממנה רשאין לחלק אבל ברמיזה לא
מני למיחיד דפשיטא דלא הכא שאל

לחלק אפי' א' מהם ידיו יפות אין
רשאין ליתן חלק דמסתמא על דעת
ק הכא דלא אין אחד מן ידיו יפות
אין דרך לחלק בלא תנאי:

מעות כל שכן יפלו לנדבה -
ק"ק לר"י דרישא מיירי
כשהקדיש מעות לשם פסח כדמוכח
בסמוך וסיפא מיירי במעות חולין
דאי הקדישן לשלמים איך יפלו מעות

שלמים לנדבה ליבר ויקריבו מן
עולות לק"ך המזבח:
ומאחר דלא עשה ולא כלום

אמאי יפלו לנדבה -
פירוש אי אמרינן בשלמא דעשייתו
מועלת אחי ספיר דקסינן ליה שאל
ירגיל לעשות קן פסח אחרת אבל

כיון דלא עשה ולא כלום אמאי
קאסינן ליה כיון שאין ממש בעשייתו
ומשני דמ"מ קאסינן ליה:

וזה הפריש מעות לפסחו ט' -
דאי במעות חולין מאי קמ"ל
פשיטא שכן חולין דלית לן למיקאסיה

כמו בדפ"ק א"ת דש"ר למעט אחרים
על פסחו וי"ל אפי"ו אי הוה מעות
חולין מעיקרא מכל מקום איך יכול

למעט אחרים אחר שהקדישו כיון
דכבר דאפי"ו במעות לא משייר
וכ"ש בפסח דלא משייר מדקשיא

ליה אין הקדש חל על הקדש וי"ל
דא"צ' דלא משייר ביה מיד על
דעת קן מקדישו שילאו כל אשר

ימנה עניו דקרא כתיב (שמות יב)
ולקח את וטקט וכתיב ביה (שם)
קטקטו משמע דכלל ענין אפי"ו

הקדישו כבר משום דעמ"ס האדם קן:
כ"י
ליה, אול עריב בהדי רבינא, אדאכיל רב הונא בריה דרבי יודישע עריבו ריפתא בהדי הרדי, אדאכיל רב הונא בריה דרב יהושע חדא, אכיל רב פפא ארבע, א"ל פלג ל, אמר ליה קבילתון איחיבה כל דני תיובחא ושני כדשנינן איחיבה בני חבורה א"ל התם דאמרי ל' כי קבלינך לתיקוני זביחה, איחיבה סיבולת

רבינא חמניא, אמר מאה פפי ולא חדא רבינא. ת"ר דהממנה אדרי' עמו על פסחו ועל חגותיו מעות שבידו חולין. והמזכר עולתו ושלמו לא עשה ולא כלום ומעות כל שהו יפלו לנדבה וכי מאחר דלא עשה ולא כלום, מעות אמאי יפלו לנו בה אמר רבא קטמא, ומאי כ"ל שהו? א"עני' דלא הוה שווי אלא ארבעה ויהב ליה חמשה אפילו בהדיא יתירא נמי קטמיה רבנן; אמר עולא ואיחימא ר' אושעיא: הפריש מעות לפסחו היאך הקדש חל על הקדש דקתני מעות שבידו חולין?

אמר
ליקאסיה: אפטר ידעין כו' - והלואי שיה יודעין טעם זה ויודיעט. סיפך - מעות הקדש של מעות לחולין מי הולין למעות * (של חולין) אילו היה טעמן בדבקות חולין היתה לחולין אבל טעמיו מה נתפס חתיהם שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא האקדשו טעמיקו דלאסן כן מאי למימרא:

אמר
ליקאסיה: אפטר ידעין כו' - והלואי שיה יודעין טעם זה ויודיעט. סיפך - מעות הקדש של מעות לחולין מי הולין למעות * (של חולין) אילו היה טעמן בדבקות חולין היתה לחולין אבל טעמיו מה נתפס חתיהם שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא האקדשו טעמיקו דלאסן כן מאי למימרא:

מתני' סממנה אחרים עמו על חלקו

אחרים עמו על חלקו בלא דעת חבורה: רשאין - לומר לו חול
חלקך ולא ואלו אלה וחבורתך את חלקך דאית ליה להאי תנא פסח
נאכל כב' חבורות: ג' דיו יפות - ליטא מעליא ממנה לחלל

הבבב: קבילתון - קבילתונו עליכם
לחלל בכל כפי בדמים הללו: לפוקני
וציפס - שלא יהא טמר ושיפרטך
למחלל שאר בני אדם: לאו פסוס
דפוס ליש כו' - שיה עמו חולין:

דפוס שאני - אין בני חבורה מרובין
להיות כל אלו הדעות בחבורתם שמת
יעבדו עליהם הסעודה ולא משום
אכילה יתיראה אלא אפי"ו לא חכמי
סולא חלל כחד גבירא מלך מעכבי

עליה: פמלא כריסו ממנו - כדלמרי'
בכיד לולין (לשיל דף טו) שאין האוכל
לחלל בשתי מקומות: לא רצו לא -
אלמא משום קירחא הדרי ביה הכא
עמי משום פסידא הדרי ביה האלטרסינ

לביד לא קבלינך - אבל ידיו יפות
מדלא בדקו אחריו ש"מ בכל מחלבו
קבילו עליהן: סיבולת - מערובת
סעודה של כל ימות השנה: מאי ולא

עוד - מאי חולמיה הא מהא: לפוקני
וציפס - כדמא דאש אחד: דלנוספא -
ואיכא למימר משום נוחא קבליה
עליה בכל מחלבו: רשאין ליטא -
לחלק פסח בזינין לכל א' חלק המגישו:

לא אין רשאין ליטא - אלא חולין
כאחד ועמקין המעות לפניהם כשאר
סעודות: ש"מ - אין רשאין לחלק:
כל שני סיבולת - הממנה אחרים

השמש שאכל כו"ת בשך
בצד התורה, אם היה פקח ממלא כריסו ממנו,
אם רצו בני חבורה לעשות טובה עמו באין
ויושבין בצדו ואוכלין דברי רבי יהודה רצו
אין לא רצו לא ואמאי, נימא ליה הא קבילתון

אפי"ו התם דאמרי ליה כי קבלינך, אדעתא
דמפרך קמן, למפרך לן לדיך לא קבלינך
ת"ש בני חבורה שהיה ידיו של אחד מהן
יפות רשאין לומר שול חלקך וצא ולא עוד

אלא אפילו חמשה ועש סיבולת רשאין
לומר לו שול חלקך וצא שמע מינה, מאי ולא
עוד: לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא פסח
דמצי אמרי ליה כי קבלינך, לתיקוני זביחה

אלא אפילו סיבולת נמי דצווחא בעלמא
הוא, רשאין לומר לו שול חלקך וצא איכא
דאמרי הא לא איבעיא לן אלא הכי הוא
דאיבעיא לן בני חבורה רשאין לחלק או

אינן רשאין לחלק ת"ש בני חבורה שהיו
ידיו של אחד מהן יפות רשאין לומר לו שול
חלקך וצא ידיו יפות אין ידיו יפות' לא

שמע מינה, רב פפא ורב הונא בריה דרב
יהושע עריבו ריפתא בהדי הרדי, אדאכיל רב
הונא בריה דרב יהושע חדא, אכיל רב פפא
ארבע, א"ל פלג ל, אמר ליה קבילתון

איחיבה כל דני תיובחא ושני כדשנינן
איחיבה בני חבורה א"ל התם דאמרי ל' כי
קבלינך לתיקוני זביחה, איחיבה סיבולת

רב הונא בריה דרב יהושע חדא, אכיל רב פפא ארבע, א"ל פלג ל, אמר ליה קבילתון איחיבה כל דני תיובחא ושני כדשנינן איחיבה בני חבורה א"ל התם דאמרי ל' כי קבלינך לתיקוני זביחה, איחיבה סיבולת

רבינא חמניא, אמר מאה פפי ולא חדא רבינא. ת"ר דהממנה אדרי' עמו על פסחו ועל חגותיו מעות שבידו חולין. והמזכר עולתו ושלמו לא עשה ולא כלום ומעות כל שהו יפלו לנדבה וכי מאחר דלא עשה ולא כלום, מעות אמאי יפלו לנו בה אמר רבא קטמא, ומאי כ"ל שהו? א"עני' דלא הוה שווי אלא ארבעה ויהב ליה חמשה אפילו בהדיא יתירא נמי קטמיה רבנן; אמר עולא ואיחימא ר' אושעיא: הפריש מעות לפסחו היאך הקדש חל על הקדש דקתני מעות שבידו חולין?

אמר
ליקאסיה: אפטר ידעין כו' - והלואי שיה יודעין טעם זה ויודיעט. סיפך - מעות הקדש של מעות לחולין מי הולין למעות * (של חולין) אילו היה טעמן בדבקות חולין היתה לחולין אבל טעמיו מה נתפס חתיהם שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא האקדשו טעמיקו דלאסן כן מאי למימרא:

אמר
ליקאסיה: אפטר ידעין כו' - והלואי שיה יודעין טעם זה ויודיעט. סיפך - מעות הקדש של מעות לחולין מי הולין למעות * (של חולין) אילו היה טעמן בדבקות חולין היתה לחולין אבל טעמיו מה נתפס חתיהם שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא האקדשו טעמיקו דלאסן כן מאי למימרא:

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]

[לשיל טו]